

Късно прѣзъ нощъта се искачихме на върха на Балкана и се спрѣхме на една равнина. Тъзи равнина се нарича Вѣтро-поле. Прѣди още да се приближимъ до полянката, видѣхме една мъглива свѣтина, но огньовете не се забѣлѣзваха. Само когато доближихме на равнината, видѣхме, че на нея бѣха разположени войскитѣ отъ прѣдния отрядъ. Въ тъмнината намъ ни се показа, че войницитѣ бѣха налѣгали около огньоветѣ въ една дълбока яма, а когато се пооглѣдахме по внимателно видѣхме, че, дѣйствително, огньоветѣ бѣха по долу, отъ уровня на снѣгътъ, на повече отъ 1½ аршинъ.

3-я дружина се разположи на источната страна на поляната. Веднага опълченцитѣ заработиха съ лопатитѣ и съ брадвичкитѣ.

Едни раскопаваха снѣга за да направятъ мѣсто за огньоветѣ, а други сѣчаха дърва. И слѣдъ малко всички се бѣха разположили около огньоветѣ, както казваха опълченцитѣ, на зимна квартира, и си хапваха, кой каквото имаше.

Бѣхме съвсѣмъ уморени; сънътъ ни налѣгаше и очитѣ ни се слѣпваха, но не трѣбваше да се лѣга, защото бѣ опасно, толкова повече, че ний бѣхме съвсѣмъ потни, а краката ни — мокри.

Азъ си изухъ обувцата, увихъ си краката въ шинела, като си обухъ запаснитѣ чорапи, които носяхъ въ дисагитѣ на коня, и се захехъ съ сушенieto на навуцата и чорапитѣ си. И, само когато си изсушихъ навуцата и си обухъ обувцата, легнахъ да спя.

Моя Трайко още не бѣше пристигналъ. Нощъта бѣше студена, а, между това, за постилка и завивка ми служеха шинела и мушамата, а за възглавница пѣкъ — дисагитѣ. Прѣзъ нощъта азъ нѣколко пѣти ставахъ, за да не замръзна, — нѣщо което правяха и другитѣ офицери и войницитѣ.

26 Декемврий. Сутринтъ, още рано, Трайко бѣше вече приготвилъ чайника и азъ съ жадность се заловихъ за чая, тѣй като отъ студъ зѣбитѣ ми тракаха.

Въ това врѣме видѣхъ, че идеше къмъ нази на конь, подържанъ отъ двама войника, Штабсъ Капит. Цаневъ, родомъ Българинъ; оказа се, че прѣзъ нощъта